

end ét forretningssted i samme kommune. Dette stemmer med, at næringsloven fra 1. januar 1970 ophæver detailhandelens én-butiks system. Herved tilstræbes i øget omfang at muliggøre, at der bliver et større antal gode og billige spisesteder for befolkningen.

Ved „fast“ forretningssted forstås, ligesom efter næringsloven, at forretningsstedet er af varig karakter.

Det er fundet nødvendigt med bestemmelser om salg ud af huset, således som foreslået i stk. 2. Disse bestemmelser træder i stedet for beværterlovens § 10, stk. 1. Ved „tillavet mad“ forstås — som hidtil — sådan mad, der sædvanligvis spises uden yderligere tilberedning, såsom varme og kolde retter samt smørrebrød, pølser og iskager. Pålæg og lignende anses derimod ikke som „tillavet mad“. Drikkevarer omfatter også tillavet kaffe, the og chokolade.

Disse bestemmelser må ses i sammenhæng med bestemmelserne i forslagets § 16 vedrørende restaurationsvirksomheders lokale mæssige forening med anden virksomhed i tilfælde, hvor alkoholbevilling haves. Sådanne restaurationsvirksomheder vil fra særskilte lokaler — selv om disse har forbindelse med restaurationslokalerne — kunne drive anden erhvervsvirksomhed og herunder også almindelig levnedsmiddelhandel. Herved tilsigtes det bl. a. at muliggøre, at f. eks. dertil egnede viktualiebutikker bliver billige spisesteder, hvor man til maden også får mulighed for at nyde stærke drikke. Der vil dog hertil fortsat kræves særskilte lokaler og egen indgang, men dette er motiveret af sundhedsmæssige og lukkelovsmæssige synspunkter, ligesom også ærdelighedsmæssige hensyn taler for, at sådanne krav stilles.

ad § 7.

Bestemmelserne om næringsrettens bortfald svarer til bestemmelserne i næringslovens § 7.

Bestemmelserne i stk. 1 er forenklet i forhold til beværterlovens bestemmelser, idet man ikke har fundet det påkrævet at specificere bortfaldsgrundene. Forslaget indebærer, at næringsretten — som hidtil — foruden ved død bortfalder, hvis næringsbrevets indehaver — en person eller et selskab — ikke længere opfylder betingelserne for at få næringsbrev.

Bestemmelserne i stk. 3 om tilbagelevering af næringsbrev svarer til de gældende, idet man dog ikke har opretholdt den i beværterlovens § 39, stk. 11, indeholdte 1-månedes frist for tilbagelevering — en frist der ikke gælder for næringsbrev efter næringsloven.

ad § 8.

Bestemmelsen svarer til beværterlovens § 39, stk. 4, men er ved forslaget bragt på linje med bestemmelsen i næringslovens § 8 ved tillige at omfatte værgen for en umyndiggjort, ligesom det udtrykkeligt er anført, at bestemmelsen omfatter en ægtefælle, der sidder i uskiftet bo.

Bestemmelsen må sammenholdes med bestemmelsen i § 17, stk. 2, vedrørende alkoholbevilling.

ad § 9.

I almindelighed vil en restauratør eller hotelvært selv drive sin virksomhed, men i modsætning til tidligere åbnes der en almindelig adgang til at drive virksomheden ved bestyrer. Har den pågældende flere forretningssteder, forekommer det som hidtil naturligt, for at ansvaret for virksomhedens daglige drift ikke forflygtiges, at kræve, at hvert af de forretningssteder, som en restauratør eller hotelvært ikke selv leder, ledes af en bestyrer.

Hovedreglen er, at næringsbrevindehaveren kun leder ét forretningssted, og at hvert af hans eventuelle andre forretningssteder ledes af en bestyrer. Imidlertid vil der kunne forekomme tilfælde, hvor det vil være rimeligt at dispensere herfra, og derfor indeholdes der i stk. 3 hjemmel hertil. Sådant dispensation vil f. eks. kunne komme på tale, hvor de pågældende forretningssteder er beliggende i en sådan nærhed af hinanden, at indehaveren til enhver tid vil kunne have fuldt overblik over den samlede virksomheds drift, eller hvor virksomhedernes drift ikke finder sted i samme tidsrum.

I stk. 2 foreslås, at der som hidtil i almindelighed skal være en bestyrer for hvert af de forretningssteder, der henhører under virksomheder, der drives af selskaber og boer, idet man må lægge vægt på, at der altid i virksomheden i hvert fald er en bestemt person, hvem ansvaret for virksomhedens daglige og forsvarlige drift påhviler. Tilsvarende gælder ikke for interessentskaber, hvor alle deltagere skal have næringsbrev og derfor vil være ansvarlige for virksomhedens drift.

Bestyreren skal efter stk. 3 opfylde betingelserne for at have næringsbrev, og hvis det er en virksomhed, der har alkoholbevilling, skal bestyreren også opfylde betingelserne i § 14, stk. 1, 2. pkt., nr. 1, 2, 4 og 5.

Såvel indehaveren af næringsbrevet som bestyreren har det strafferetlige ansvar for virksomhedens drift, hvilket indebærer, at lovens straffebestemmelser finder ligelig anvendelse på begge, og dette uafhængigt af, hvilke interne aftaler en restauratør